Що ти будеш згадувати про ці часи?
Адже пам’ять змиває всі голоси,
адже пам’ять не пам’ятає жодних імен, жодних назв,
але ти все одно згадуй, згадуй про кожного з нас.

Згадуй про нашу закоханість у твоє лице,
навіть якщо тобі це не подобалось – згадуй про це,
навіть якщо ти не вірила в серйозність наших хвороб,
навіть якщо не сумнівалась у марності наших спроб,

навіть якщо не зможеш згадати наших імен,
і якщо тебе завжди дратував колір наших знамен,
мова наших освідчень,
біографії наших святих,
кількість у наших будинках зброї, вина і книг.

Згадуй усе, що ми писали тобі в листах,
згадуй, скільки нас полягло в чужих містах,
згадуй, скільки з нас зламалося й продалось,
згадуй, хоча б між іншим,
хоча б когось.

Згадуй, як ми ловили твої слова,
згадуй наші поразки й наші дива,
нашу вірність, нашу відвагу, наші страхи,
носи при собі нашу любов, ніби старі гріхи.

Без тебе нічого не буде, хочеш чи ні.
Наші серця, як підводні міни, стоять в глибині.
Згадуй кожну з утеч, згадуй кожну з атак –
скільки зможеш, хоча б до смерті, хоча би так.